

**СПРАВА «СЕРГІЙ СМІРНОВ ПРОТИ УКРАЇНИ»
(CASE OF SERGEY SMIRNOV v. UKRAINE)**

(Заява № 36853/09)

Стислий виклад рішення від 18 грудня 2018 року

Заявник був засуджений до позбавлення волі на строк десять років та шість місяців і відбував покарання у низці виправних колоній, у тому числі у Слов'яносербській виправній колонії Луганської області.

До Європейського суду з прав людини (далі — Європейський суд) заявник скаржився за статтями 3, 8, 13 та 34 Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод (далі — Конвенція) на неналежні побутові умови тримання його під вартою у

Слов'яносербській виправній колонії, ненадання йому належної медичної допомоги під час тримання під вартою у різних установах, відсутність у національному законодавстві ефективного засобу юридичного захисту у зв'язку з цим, а також на перегляд і перехоплення його кореспонденції адміністрацією установи виконання покарань.

Розглянувши скарги заявника за статтями 3 та 13 Конвенції на неналежну медичну допомогу та відсутність ефективного національного засобу юридичного захисту щодо цього, Європейський суд зазначив, що «належність» медичної допомоги під час тримання під вартою залишається найбільш важким елементом для визначення, і зауважив, що огляд ув'язненого лікарем та призначення певного виду лікування не свідчить про належний рівень медичної допомоги. У цій справі була втрачена медична картка заявника за певний період, заявнику був діагностований гепатит, проте державні органи не вжили жодних заходів для встановлення типу гепатиту, стан хребта заявника під час тримання його під вартою погіршився, що призвело до інвалідності. У контексті цього Європейський суд дійшов висновку про порушення статті 3 Конвенції, а з огляду на свою попередню практику у рішеннях щодо України щодо відсутності ефективних та доступних національних засобів юридичного захисту стосовно таких скарг, встановив порушення статті 13 Конвенції.

Щодо скарг заявника на неналежні умови тримання під вартою у Слов'яносербській виправній колонії Європейський суд зазначив, що деякий час заявник утримувався в одиночній камері, куди його поміщали на його ж прохання. Ця камера мала розмір 4,5 кв. м, що вважається допустимим. Пізніше заявник доповнював свою скаргу посиленнями на загальний рівень переповненості камер у виправній колонії. Європейський суд дійшов висновку, що ця частина заяви є необґрунтованою, та відхилив її відповідно до підпункту «а» пункту 3 та пункту 4 статті 35 Конвенції, оскільки заявник не надав послідовного та детального опису побутових умов та режиму тримання його під вартою в одиночній камері, а пізніші твердження заявника не відповідали первинній інформації.

Європейський суд констатував порушення статті 8 Конвенції у зв'язку з втручанням органів влади у листування заявника з суб'єктами, листування з якими згідно з національним законодавством підлягало перегляду, зазначивши, що такий перегляд, хоча і здійснювався відповідно до положень національного законодавства, не здійснювався «згідно із законом» для цілей статті 8 Конвенції. Решту скарг заявника за статтею 8 Європейський суд відхилив через необґрунтованість або невичерпання національних засобів юридичного захисту.

Розглянувши скаргу заявника на перегляд і перехоплення органами влади його листування з Європейським судом, Суд вказав, що заявник не надав доказів, які б

це підтвердили та дійшов висновку, що держава не перешкождала Суду здійснювати належний та ефективний розгляд справи заявника, отже, дотрималася своїх зобов'язань за статтю 34 Конвенції.

ЗА ЦИХ ПІДСТАВ СУД ОДНОГОЛОСНО

«1. *Оголошує* прийнятними скарги заявника за статтями 3 та 13 Конвенції щодо надання неналежної медичної допомоги під час тримання під вартою та відсутності ефективного засобу юридичного захисту у зв'язку з цим; а також скаргу за статтю 8 Конвенції щодо перегляду листування заявника з суб'єктами, листування з якими підлягало перегляду за національним законодавством;

2. *Постановляє*, що держава-відповідач дотрималася своїх зобов'язань за статтю 34 Конвенції;

3. *Оголошує* решту скарг у заяві неприйнятними;

4. *Постановляє*, що було порушено статтю 3 Конвенції у зв'язку з наданням неналежної медичної допомоги під час тримання під вартою;

5. *Постановляє*, що було порушено статтю 8 Конвенції у зв'язку з переглядом листування заявника з різними суб'єктами, листування з якими підлягало перегляду за національним законодавством;

6. *Постановляє*, що було порушено статтю 13 Конвенції у зв'язку з відсутністю ефективного національного засобу юридичного захисту щодо скарг заявника на надання неналежної медичної допомоги під час тримання під вартою;

7. *Постановляє*, що:

(a) упродовж трьох місяців держава-відповідач повинна сплатити заявнику такі суми, які мають бути конвертовані в національну валюту держави-відповідача за курсом на день здійснення платежу:

(i) 4 000 (чотири тисячі) євро та додатково суму будь-якого податку, що може нараховуватись, у якості відшкодування моральної шкоди;

(ii) 850 (вісімсот п'ятдесят) євро та додатково суму будь-якого податку, що може нараховуватись заявнику, у якості компенсації судових та інших витрат;

(b) із закінченням зазначеного тримісячного строку до остаточного розрахунку на зазначені суми нараховуватиметься простий відсоток (*simple interest*) у розмірі граничної позичкової ставки Європейського центрального банку, яка діятиме в період несплати, до якої має бути додано три відсоткові пункти;

8. *Відхиляє* решту вимог заявника щодо справедливої сатисфакції.»